

SOCIETATEA DE PETROL „GOVORA” 1921-1944

DAN OVIDIU PINTILIE*

Societatea de Petrol „Govora” a fost constituită în anul 1921 pentru explorarea și exploatarea, în special, a terenurilor petroliere din Oltenia și mai ales din regiunea Govora¹. Societatea a fost constituită la început cu un capital de 9.250.000 lei (9.000.000 lei în numerar și 250.000 lei în natură) împărțit în 18.500 acțiuni, la purtător, a câte 500 lei fiecare². Subscrișii la constituirea societății erau următorii:

1. Banca Românească 1.000.000 lei.
2. Banca Agricolă 1.000.000 lei.
3. Banca Comerțului Craiova 500.000 lei.
4. Banca Generală a Țării Românești..... 500.000 lei.
5. Banca L. Berkovitz 500.000 lei.
6. Societatea „Creditul Minier”..... 500.000 lei.
7. Societatea „Petrolul Românesc” 500.000 lei.
8. Ing. Virgil Alimănișteanu 500.000 lei.
9. Ing. M. Rădulescu 100.000 lei.
10. D. M. Câmpeanu (industriaș-Târgoviște)..... 400.000 lei.
11. Micu Zentler (director - „Distribuția”)..... 150.000 lei.
12. Jean M. Demetrescu 1.000.000 lei.
13. V. Tretinescu (avocat, proprietar - Rm. Vâlcea) 200.000 lei.
14. Ing. G. Fratostitzeanu 500.000 lei.
15. Societatea „Govora-Călimănești” 1.900.000 lei.

Obiectul de activitate al societății declarat în statute era: dobândirea de terenuri petroliere și cu gaze naturale în țară și în străinătate pentru explorarea și exploatarea lor; construirea de rafinării; asocierea cu alte societăți de profil; cumpărarea și vânzarea de terenuri, păduri și imobile; comerțul cu petrol și derivatele lui; achiziționarea de invenții, brevete și proceduri noi; achiziționarea sau înființarea unor societăți de transport.

* Direcția Județeană Argeș a Arhivelor Naționale, Pitești.

¹ Direcția Județeană Argeș a Arhivelor Naționale (în continuare D.J.A.A.N.), fond *Societatea de Petrol „Govora”*, dosar 19/1921-1944.

² *Ibidem*, dosar 20/1923, f. 3-10.

Actul constitutiv și statutele societății au fost autentificate la Tribunalul Ilfov la nr. 12.924 din 11 iunie 192 și întărite la Tribunalul Ilfov, Secția Comercială prin Sentința nr. 328 din 29 iunie 1921. Conform Jurnalului Consiliului de Miniștri nr. 967/1921 se acorda *autorizație specială* cerută de Decretul-lege nr. 2447/1920 pentru funcționarea societății³. Numărul de înregistrare de la Oficiul Registrului de Comerț era 375/1933.

Statutele societății de petrol „Govora” vor fi publicate în Monitorul Oficial, nr. 74 din 7 iulie 1921 cu modificările aduse de Adunările Generale Extraordinare din 17 iulie 1924 (M. O. nr. 259/25.11.1924), din 18 iunie 1925 (M. O. nr. 159/23.07.1925), din 29 octombrie 1925 (M. O. 259/24.11.1925), din 12 iunie 1930 (M. O. 137/24.06.1930), din 22 iunie 1933 (M. O. 162/18.07.1933) și 17 septembrie 1936 (M. O. 220/21.09.1936).

Sediul societății a fost stabilit la București, pe strada I. G. Saita, nr. 4, fostă Potcovari, ulterior, într-un apartament din strada Take Ionescu, nr. 43, etajul 3⁴.

Administrarea societății se exercita prin Consiliul de administrație compus din minim 7 și maxim 15 membri numiți pe o perioadă de 4 ani, adunarea generală și cenzorii. Exercițiul social începea la 1 ianuarie și se termina la 31 decembrie a anului. Primul consiliu de administrație al societății a fost format din cei numiți prin actul constitutiv, urmând ca reînnoirea membrilor să se facă anual, prin tragere la sorți, și în ordinea vechimii preschimbându-se $\frac{1}{4}$ din numărul total cu excepția primului consiliu care rămânea neschimbat timp de 4 ani⁵. Adunările Generale Extraordinare se întruneau la solicitarea consiliului de administrație sau a unui număr de cel puțin 20 de acționari, reprezentând o cincime din capital.

Din anul 1921, Consiliul de administrație a fost compus din Al. N. Ștefănescu, președinte; Adolf Berkovitz și V. Tretinescu, vicepreședinți; Ing. V. Alimănișteanu, administrator-delegat; nouă membri și Ing. Gh. Fratostitzeanu, director general⁶. În perioada 1921 – 15 decembrie 1940, președinte al societății a fost Alexandru N. Ștefănescu înlocuit de inginerul Th. Dobrescu până la 1 august 1942 când acesta demisionează, urmat de ing. G.G. Antonescu care rămâne în funcție până la absorbția societății prin fuziune de către Societatea „Creditul Minier” în anul 1944. Adolf Berkovitz a fost vicepreședinte în perioada 1921-1938, iar V. Tretinescu, vicepreședinte în perioada 1911-1931. După 1940, societatea va avea un singur vicepreședinte în persoana lui Gh. Fratostitzeanu.

În anul 1924, capitalul societății în urma hotărârii Adunării Generale Extraordinare, va fi sporit la 13.250.000 lei, apoi în 1925 va crește cu 27.500.000 lei ajungând la 50.000.000 lei. În anul 1926 capitalul va ajunge la 85.000.000 lei, iar în 1936 capitalul va fi redus la 57.800.000 lei, împărțit în 170.000 de acțiuni a câte 340 lei acțiunea⁷.

³ *Ibidem*, dosar 4/1939.

⁴ *Ibidem*, dosar 5/1924-1940, 1/1942-1943, f. 20.

⁵ *Ibidem*, dosar 5/1924-1940.

⁶ *Ibidem*, dosar 1/1921-1930, f. 29-32.

⁷ „Monitorul Oficial”, nr. 159/23 iulie 1925, p. 8792; nr. 234/19 octombrie 1926, p. 15.930; nr. 220/21 septembrie 1936, p. 10.257,

În 8 iulie 1941, societatea comunica Ministerului Economiei Naționale, respectiv Comisiei pentru Controlul și Viza Acțiunilor Petroliere, că din totalul de 170.000 de acțiuni, a 340 lei fiecare, emise de societate au fost prezentate spre ștampilare 129.928 acțiuni. Din acest total, 119.928 acțiuni erau deținute de români, 9.570 de evrei, 11 de francezi, 46 de germani și 855 de diverși. Din totalul acțiunilor, 50.000 erau deținute de Societatea „Creditul Național Industrial”, 39.145 de Societatea „Creditul Minier” și 36.625 de Eforia Spitalelor Civile din București. În total 125.770 acțiuni. În anul 1944, la încheierea activității societății, un număr de 174 de acționari, persoane fizice și juridice, dețineau de la Societatea Govora 169.967 acțiuni iar 33 nu erau nominalizate din anul 1925⁸.

Practic, capitalul societății va fi deținut în toată perioada 1921-1944 de către sistemul bancar, în special de Banca Românească și de Societatea „Petrolul Românesc” (înființată în 1920) și care până la falimentul său au fost „controlate” de Banca Marmorosch-Blank & Co. care „a înghițit” o lungă perioadă de timp aproape întreaga industrie românească, inclusiv cea petrolieră. De altfel, încă din aprilie 1922 Banca Românească a „invitat” Societatea petrolieră Govora să se înscrie în Uniunea Generală a Industriașilor din România în scopul dezvoltării întregii industrii românești⁹.

Terenurile petroliere ale societății erau aproape exclusiv în Oltenia, zona petrolieră Govora-Ocele Mari, o regiune, la acea dată, aproape virgină, în ceea ce privește explorarea petrolului, dar unde societatea a început lucrări foarte serioase. În afară de studiile foarte amănunțite geologice a unei zone, care arăta oarecare semne de petrol, a întreprins în mai multe puncte lucrări de explorare pentru gaze și petrol. Aceste lucrări erau extrem de importante și din punct de vedere tehnic și din punct de vedere științific care pentru planul de lucrări al societății au fost consultați toți petroliștii români și chiar străini. Se spera, dacă reușeau lucrările, deschiderea unei „noi și imense” regiuni petroliere în România (toată partea de nord a dealurilor Olteniei) precum și modificarea concepțiilor asupra formării celorlalte zăcăminte de petrol din țară. Ca urmare societatea a investit o bună parte din capital în achiziționarea de materiale, instalații și construirea de ateliere, mai ales că regiunea de explorare era izolată cu totul de marile întreprinderi, puternice și de specialitate. Societatea avea ca consultant geologic, permanent pe prof. G. Murgoci, consultant ocazional, pe prof. și savantul Ion Popescu Voitești de la Universitatea din Cluj (în 1924 întreprinde cercetări în Oltenia, iar în 1925 întocmește harta geologică a României), pe prof. D.M. Preda, subdirector la Institutul Geologic din București, precum și pe maestrul sondor Iliescu, om cu mare experiență, conducător de lucrări în Egipt și Sumatra. S-a constituit prin cumpărări un bogat depozit de mașini, unelte, burlane, tuburi, fiind nevoită să și le procure singură ca o prevedere economică¹⁰.

Pentru a-și atinge obiectivul principal, acela de a pune în valoare terenurile din regiunea Govora, județul Vâlcea, Societatea va concesiona, în timp, o suprafață de 741 ha pe care o va deține până la desființare. Activitatea de concesionare a început în martie 1921 prin preluarea a 75 de ha, pe 45 de ani, la Băile Govora, satele Fierbea și

⁸ D.J.A.A.N., fond *Societatea de Petrol „Govora”*, dosar 1/1942-1943, f. 7-16.

⁹ *Ibidem*, dosar 2/1921-1931.

¹⁰ *Ibidem*, d. 19/1921-1944.

Gătejești, ele fiind consolidate până în februarie 1922¹¹. Cel care s-a ocupat direct de această activitate a fost V. Tretinescu care a purtat o corespondență permanentă cu Virgil Alimănișteanu pentru alocarea sumelor necesare preluării terenurilor de la locuitori și de la proprietarul I. I. Demetrescu.

De la 1 mai 1922 și până în 1927 când va fi părăsită, la Govora, sonda de explorare, de tip canadiană, numărul 2, a atins adâncimea de 872 de metri fără a întâlni vreun strat de petrol rentabil, cu toate că, costurile s-au ridicat la 30.000.000 lei. În anul 1923, profesorul Murgoci, arăta într-un proces-verbal că, calitățile tehnice ale sondei lăsa mult de dorit, după război. Rezistența burlanelor era mică și de aceea propunea cimentarea coloanelor pentru a se putea consolida lucrarea. Troliul canadian de tip „Buștenari” cu toate accesoriile, care acționa la schela societății de la Govora se ridica la valoarea de 60.000 lei¹². Stratul de țitei găsit la adâncimea de 527 metri n-a făcut decât să întărească convingerea în existența țiteiului în acea regiune¹³.

În anul 1925, societatea a obținut de la Stat, în indivizie cu societățile „Petrolul Românesc”, „Forajul” și „Întreprinderile I. Grigorescu”, cinci perimetre de exploatare la Moreni, Ochiuri, Piscuri și Runcu din care cota de participare a societății „Govora” era de 31,5%. Cele trei societăți făceau parte din grupul „Exploatarea Perimetrelor Statului”, iar dreptul de exploatare va fi întărit în baza Decretelor regale 3.916/1935 și 1.045/1937. Producția obținută de cele trei societăți se repartiza în proporție de 31,5% „Petrolul Românesc”, 31,5% Societatea Govora, 22% Societatea Forajul și 15% Întreprinderile „Grigorescu”. Tot în acest an, societatea Govora a încheiat o convenție cu societatea „Duplex” pentru săparea a două sonde la Tonțești și Runcu, urmând ca producția să fie împărțită între cele două societăți.

În octombrie 1926, societatea „Govora” va încheia cu societatea petrolieră „Creditul Minier” o convenție pentru forarea a șase sonde la Moreni, Țuicani și Ochiuri, pentru a-și crea o sursă de venituri, necesare acoperirii cheltuielilor cu explorarea de la Govora¹⁴. Conform convenției, beneficiile se împărțeau între cele două societăți, iar „Creditul Minier” ceda societății „Govora”, la Ceptura perimetrele Malu Roșu, Cornetul, Cricov și Tătaru în suprafață de 144 ha, dar majoritatea parcelelor nu erau consolidate și nici validate. Până la urmă vor fi consolidate 129 de ha. Ca urmare a convenției din 15.10.1926, societatea „Govora” își va spori capitalul cu 35.000.000 lei prin emisiunea a 70.000 de acțiuni a câte 500 lei fiecare care vor fi acordate societății „Creditul Minier” drept remunerație pentru aportul în natură (terenuri) aduse societății „Govora”¹⁵. Inventarul terenurilor și instalațiilor cedate de „Creditul Minier” și evaluat la 20 milioane lei a fost publicat în Monitorul Oficial din 19 octombrie 1926.

Societatea va mai prelua la Gura Ocniței suprafața de 3 ha și 8134 m.p., iar la Ceptura-Urlați, 37 ha și 9.546 m.p.¹⁶. A fost preluată pentru explorare și moșia Florești unde o sondă a forat până la adâncimea de 1200 m, dar a fost oprită în anul 1929 pentru că nu era nici o șansă de a se găsi strat de petrol la o adâncime mai mare. Pentru explorarea de la Florești au fost cheltuiți în total 150.364.599 lei din care 92.017.022

¹¹ *Ibidem*, dosar 22/1921-1936.

¹² *Ibidem*, dosar 12/1921-1940.

¹³ *Ibidem*, f. 2; dosar 1/1939-1944.

¹⁴ *Ibidem*, dosar 5/1939, f. 1.

¹⁵ *Ibidem*, dosar 5/1924-1940.

¹⁶ *Ibidem*, dosar 1/1939-1944.

lei de către Societatea „Govora”, restul de societățile „Creditul Minier”, „Forajul” și „Foraky Românească” cu care fuseseră încheiate convenții de foraj¹⁷.

Societatea nu deținea rafinărie, întreaga producție de țiței fiind vândută rafinăriilor din țară care o prelucrau și livrau sub formă de produse petroliere¹⁸.

Producțiile obținute între anii 1937-1940, din ce în ce mai scăzute, la fel și prețurile/vagon deși numărul metrilor forajă a fost mai mare s-a datorat randamentului din ce în ce mai scăzut al sondelor, în special a celor vechi de pe principalele șantiere și secătuirii perimetrelor. Acestea au fost următoarele¹⁹:

Schele petroliere	Producția în vagoane	
	Anul 1937	Anul 1938
Moreni	5632	5073
Ochiuri	5524	4400
Runcu	136	140
Piscuri	484	370
Teiș	832	663

În anul 1939 producția totală s-a ridicat la 9188 vagoane și s-au forat 4100 metri, iar în 1940 producția s-a ridicat 7989 vagoane, iar metrii forajă la 4756. Prețul mediu la vagon a scăzut de la 12.000 lei la 9.000 lei. În ianuarie 1940 prețul vagonului de țiței exportat a crescut la 30.000 lei, apoi din aprilie se va stabili la 18.000 lei. La intern, prețul unui vagon de țiței în anul 1940 era de 13.000 lei. Mâna de lucru, prețurile materialelor și a pieselor de schimb au crescut iar producția nu a mai putut fi exportată prin Constanța ci doar pe Dunăre sau pe căile ferate.

La 31 decembrie 1940, la schelele Moreni, Ochiuri, Runcu, Piscuri, Teiș, Florești și Slănic, societatea deținea un număr de 50 de sonde în producție, 4 în lucru și 35 suspendate și părăsite²⁰.

Din beneficiile obținute începând cu 1924 au fost acordate dividende acționarilor societății astfel²¹:

Anul	Procentul %	Valoarea totală lei
1924	23%	4.565.500
1925	40%	11.750.000
1926	20%	10.000.000
1927	15%	10.125.000
1928	-	-
1929	5%	4.250.000
1930-1935	-	-
1936	5%	2.896.000
1937	7,284%	4.210.526
1938	3,82%	2.209.226

¹⁷ *Ibidem*, dosar 4/1925-1940.

¹⁸ *Ibidem*, dosar 2/1939-1944, f. 1.

¹⁹ *Ibidem*, dosar 4/1925-1940.

²⁰ *Ibidem*, 4/1925-1940.

²¹ *Ibidem*, dosar 5/1939.

Dacă în perioada 1924-1930 societatea și-a mărit producția prin punerea în valoare a perimetrelor statului pe care le exploata în comun, din anul 1931, prețul tot mai scăzut al țițeiului a influențat asupra veniturilor societății astfel că în anii 1931-1932, societatea a suferit pagube de circa 26.000.000 lei. Ca urmare în luna septembrie 1936 Adunarea Generală Extraordinară a societății a hotărât reducerea capitalului de la 85.000.000 la 57.800.000, respectiv reducerea valorii nominale a acțiunii de la 500 la 340 lei.

În perioada 1924-1935, societatea de petrol „Govora” a făcut următoarele amortismente, necesare la investiții (mașini, unelte, scule, vehicule, animale, mobilier, instalații, sonde, puțuri la Govora, convenția Duplex, participare E.P.S.)²²:

Anul	Sumele utilizate din fondul de amortizare (lei)
1924	3.106.837
1925	3.475.346
1926	5.355.339
1927	18.431.351
1928	42.947.997
1929	23.747.610
1930	15.655.153
1931	16.738.008
1932	17.387.782
1933	14.988.738
1934	3.389.756
1935	21.813.502
Total	177.037.425

Conform Decretului-lege nr. 3548 din octombrie 1940, în perioada 15 octombrie – 6 noiembrie 1940 toată conducerea societății și-a prezentat demisia. Ca urmare, Adunarea Generală Extraordinară a societății a modificat art. 10 și 17 din statute și a hotărât că Consiliul de conducere va avea minim 7 și maxim 17 membri, primul consiliu nou ales urmând să rămână în funcție timp de 4 ani. Au fost aleși inginerul Th. Dobrescu, președinte, ing. Gh. Fratostitzeanu, vicepreședinte, V. Alimănișteanu, D. Gheorghiu și N. I. Angelescu, membri. Cenzori ai societății au fost aleși ing. G. Pantazi, Alexandru Orescu și C. Ionescu.

La 20 iulie 1944, societatea prezenta următoarea situație în vederea preluării ei de către Societatea „Creditul Minier”²³:

²² *Ibidem*, dosar 1/1941.

²³ *Ibidem*, dosar 2/1939-1944, f. 14.

Nr. crt.	Sediul/Centrală/Schelă	Nr. total de sonde care au funcționat până la 1 aprilie 1944	Nr. total de sonde care și-au încetat activitatea până la 20 iulie 1944	Nr. total de personal
1.	Sediul Administrației Centrale București	-	-	10
2.	Centrala București	-	-	27
3.	Schelele Moreni și Piscuri	35	33	195
4.	Schelele Ochiuri și Teiș	13	12	63
5.	Schelele Runcu și Florești	2	2	13

Din situația încheiată de societate se remarcă faptul că numărul total al angajaților proprii, funcționari administrativi, a fost mic (10), numărul lucrătorilor fiind calculat împreună cu lucrătorii societăților din cadrul grupului E.P.S. Societatea nu a avut probleme cu personalul propriu, salariile fiind mărite în funcție de inflație și sporurile acordate de către Ministerul Economiei Naționale și Ministerul Finanțelor. Astfel, în 29 octombrie 1942 comitetul de direcție al societății în conformitate și cu hotărârile luate de Consiliul de conducere al grupului E.P.S. a mărit salariile personalului cu 40% la salariile brute de până la 20.000 lei lunar; cu 30% la salariile brute între 20-40.000 lei și cu 20% la salariile de peste 40.000 lei. De asemenea, s-a hotărât suprimarea gratificațiilor ce se acordau funcționarilor de Paști și Crăciun, înlocuindu-se cu o indemnizație de chirie anuală, egală cu două salarii brute lunare²⁴. În urma sporirii salariilor, salariul unui dactilograf (mărit cu 40%) ajungea la 13.523 lei net de la 9.828 lei; al unui șofer (mărit cu 40%) la 12.220 lei net de la 8.900 lei; al unui contabil (mărit cu 30%) la 38.412 lei net de la 30.249²⁵. Inginerul G. Fratostitzeanu avea un salariu lunar de 66.465 lei, iar cu sporuri și gratificații lua un salariu net de 99.631 lei²⁶.

Din august 1941, conform ordinului Comandamentului Militar al Capitalei nr. 51.801 personalul societății, ca de altfel a tuturor societăților era obligat să poarte o brasardă cu inițialele în mărime și culoare naturală a societății, iar în decembrie 1942, societatea raporta aceluiași comandament că „nu are evrei repartizați pentru munca obligatorie”²⁷.

Pentru a veni în ajutorul salariaților săi, în decembrie 1943, în aprovizionarea de sărbători, s-a hotărât acordarea unui ajutor în numerar până la limita unei jumătăți din salariu. Cum față de scumpirea din ce în ce mai mare a vieții, salariile plătite erau destul de reduse, iar prin reținerea impozitelor, funcționarii și lucrătorii primeau sume mici cu care „nu puteau acoperi golurile din bugetele lor” se solicita Ministerului Finanțelor ca salariile să fie impozitate numai cu cota unică proporțională de 10%²⁸.

²⁴ *Ibidem*, dosar 1/1940-1944, f. 17.

²⁵ *Ibidem*, dosar 1/1940-1944, f. 18.

²⁶ *Ibidem*, dosar 1/1940-1944, f. 53.

²⁷ *Ibidem*, dosar 2/1939-1944, f. 17.

²⁸ *Ibidem*, dosar 19/1919-1944.

Din cauza bombardamentelor societatea Govora semnală Marelui Stat Major Român la 14 august 1944 evacuarea și dispersarea bunurilor și a personalului în comuna Lipia-Bojdani, județul Ilfov²⁹. Paza șantiierelor se făcea de către detașamentele militare ale Diviziei II Gardă, iar în București la sediul din Take Ionescu unde societatea deținea doar un apartament nu era cazul pentru a se efectua pază.

Din 6 mai 1944 și până la 9 iulie 1944, schelele societății au fost oprite temporar din activitate din cauza lipsei de spațiu pentru depozitarea țițeiului care era planificat pentru 18 vagoane, producția zilnică de țiței fiind de 5-6 vagoane³⁰. Numărul de sonde care au încetat alimentarea în această perioadă au variat între 10 și 44 de sonde, dar nu au suferit avarii de pe urma bombardamentelor. Totuși, din cauza bombardamentelor aeriene în cadrul grupului E.P.S., conform cotei de 31,5%, societatea a pierdut din această cotă echivalentul a: 3 rezervoare a 100 vagoane de țiței, incendiate; 1 rezervor de țiței a 50 de vagoane, incendiat; Stația de pompe din schela Moreni, incendiată; 236 vagoane cu țiței, incendiate; avarii la clădiri, sonde, instalații în schelele Moreni și Florești³¹.

În anul 1944 Societatea de Petrol „Govora” și-a încetat activitatea prin contopire și fuziune cu Societatea petrolieră „Creditul Minier” care deținând marea majoritate a acțiunilor a absorbit-o. Hotărârea a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 195 din 22 august 1944³². La data fuziunii societatea avea ca personal 10 funcționari și 74 de lucrători și un stoc de 1358 t de benzină³³. Cauza fuziunii au fost marile greutăți întâmpinate prin lipsa mijloacelor de transport în șantiere, în special autovehicule, greutăți la transport pe calea ferată sau prin conducte, prețurile mari la materiale și instalații. De altfel, inclusiv producția de țiței proprie, fără a se calcula cea obținută în cadrul grupului E.P.S., era de numai 137,618 tone. În anii 1940 și 1941 din cauza problemelor financiare societatea nu a putut plăti nici un dividend, iar în 1942 s-a acordat suma de 25,15 lei net pe acțiune. Tot din cauza problemelor financiare neexistând sume de bani pentru plata plăților curente, salarii, furnizori, etc. societatea a fost în imposibilitate de a participa la Împrumutul de Apărarea Națională din 1944, conform articolului nr. 26 din Decretul-lege care obliga societățile de a participa cu rate lunare la susținerea împrumutului.

În ianuarie 1944 se comunica Inspectoratelor miniere din Craiova, Târgoviște și Ploiești că societatea petrolieră „Govora” deținea următoarele concesiuni de la Stat și particulari: regiunea Govora, jud. Vâlcea, 592 ha și 8800 m.p. care nu avea nicio producție; Gura Ocnitei, jud. Dâmbovița, 3 ha și 8134 m.p.; Hârșă, jud. Prahova, 129 ha și 8400 m.p. și Ceptura-Urtați, jud. Prahova, 37 ha și 9546 m.p.³⁴. Totalul investițiilor făcute până la 31 decembrie 1943 de societate, se ridicau la 229.681.699 lei.

Problema fuziunii societății „Govora” cu societatea „Creditul Minier” (care deținea majoritatea acțiunilor) mai fusese luată în discuție în octombrie 1931 când s-au dus tratative pentru fuziunea celor două societăți alături de „I.R.D.P”, „Sondajul” și

²⁹ *Ibidem*, dosar 4/1942-1944, f. 7.

³⁰ *Ibidem*, dosar 2/1939-1944, f. 14-16.

³¹ *Ibidem*, dosar 2/1944, f. 10.

³² *Ibidem*, dosar 19/1921-1944, f. 1-3.

³³ *Ibidem*, dosar 2/1944, f. 10.

³⁴ *Ibidem*, dosar 2/1944, f. 5.

„Petrolul Românesc”, în vederea reducerii cheltuielilor de administrație. Și atunci societatea avea mari probleme nemaivând nici utilajul necesar și nici capacitatea financiară pentru explorarea și exploatarea perimetrelor al căror țiței extras nu permitea acoperirea cheltuielilor de extracție.

Fuziunea nu s-a realizat în acel an, dar societatea își va înceta activitatea în august 1944, din aceleași motive, iar explorările în regiunea petrolieră Govora vor fi reluate după 1949, la Țicleni și Bâlteni de către Societatea „Sovrompetrol” care va găsi resursele financiare și tehnice de a continua opera de pionierat a Societății de Petrol „Govora”.

THE OIL COMPANY „GOVORA” 1921-1922

Abstract

The paper presents some data about the Oil Company “Govora”. It was funded in 1921 for the exploration and the exploitation of the oil lands from Oltenia, especially those from Govora region.